

ת"פ 46422/05/21 - מדינת ישראל נגד עדן משורי [נידון], יהודה נמרוד בשאר - נוכח ע"י

בית משפט השלום בקריית גת

28 דצמבר 2022

ת"פ 46422-05-21 מדינת ישראל נ' משורי ואח'
ת"פ 31725-02-22 מדינת ישראל נ' משורי ואח'
בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד נוי ספיר - נוכח

נגד

הנאשמים

1. עדן משורי [נידון]

2. יהודה נמרוד בשאר - נוכח ע"י ב"כ עו"ד שרית עוז -
נוכח

הנאשם: אני מצהיר כי אני מוכן למסור בדיקות שתן.

גזר דין

(בעניין הנאשם 2)

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 17.06.2020 בסמוך לשעה 13:20, גידל הנאשם בצוותא חדא עם שותפו לדירה, ברח' רבקה 8 באשקלון, בחצר הדירה, 4 שתילים של סם מסוכן מסוג קנאביס במשקל של 77.10 גר' נטו ועוד 3 שתילים של סם מסוכן קנאביס במשקל של 27.70 גר' נטו, ליד הדלת בכניסה לדירה. עוד נטען, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, החזיק הנאשם בצוותא חדא עם שותפו לדירה בכלים להכנת סם שלא לשימושו העצמי בדמות משקל דיגיטלי ושקיות שקופות וכי השניים גידלו בצוותא חדא במקומות שונים מחוץ לדירה שתילים של סם מסוכן קנאביס.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **גידול, יצור, הכנת סמים מסוכנים והחזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית** לפי סעיפים 6 ו-10 רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973 (להלן: "**הפקודה**"; "**פקודת הסמים המסוכנים**").
3. הנאשם צרף תיק נוסף (ת"פ 31725-02-22), במסגרתו הלה הודה והורשע בכתב אישום המייחס לו עבירה של **החזקת סם שלא לצריכה עצמית** לפי סעיפים 7(א)+7(ג) רישא לפקודה.
4. על פי האמור בכתב האישום המצורף, ביום 25.11.2020 בסמוך לשעה 09:38, במסגרת חיפוש שנערך בביתו של הנאשם, הלה נמצא כשהוא מחזיק בתוך צנצנת ובתוך קופסאות מפלסטיק ומזכוכית שהיו פזורות בחדרו בסם מסוכן מסוג קנאביס במשקל כולל של 13.63 גר' נטו. עוד נטען, כי במועד האמור החזיק הנאשם בחדרו ריבוע נייר שהינו סם מסוכן מסוג LSD לצריכתו העצמית ובסם מסוכן מסוג MDMA במשקל של 0.6560 גר' לצריכתו העצמית וכן במשקל אלקטרוני בסלון הבית.

5. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך ששירות המבחן יבחן לבקשת ההגנה את שאלת ביטול הרשעתו וכי המאשימה תגביל את עתירתה העונשית לכמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.
6. בעניינו של **הנאשם התקבל תסקיר מאת שירות המבחן**, ובסופו המלצה לבכר בעניינו את הפן השיקומי, להורות על ביטול הרשעתו ולהשית עליו ענישה בדמות צו של"צ וצו מבחן. בתסקיר האמור עמד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש.
7. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 30.11.2022, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

8. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, על חומרת מעשיו בדגש על כך שהנאשם גידל סמים ואף נקט באמצעים ממשיים ומתוכננים לצורך הגידול וכן החזיק בכמה סוגי סם מסוכן, המלמד על כך שהנאשם מעורה היטב בעסקי הסמים. בהמשך, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין כמה חודשים מאסר לבין-9 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות בגין כל אחד מהאירועים המגוללים בכל אחד מכתבי האישום (מטעמיה שלה המאשימה נמנעה מלהפנות לפסיקה רלוונטית התומכת בעמדתה).
9. אשר לשאלת ההרשעה, נטען כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בעניין זה בהלכת כתב, וזאת בשים לב לחומרת העבירות ולכך שהלה לא הוכיח קיומו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. בסופו של יום, עתרה המאשימה להשית על הנאשם ענישה כוללת בגדרי המתחם בדמות 9 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וענישה נלווית בדמות פסילה בפועל, פסילה מותנית, מאסר מותנה וקנס.
10. **מנגד**, באת כוח הנאשם חלקה על מתחם העונש לו עתרה המאשימה והפנתה לרף החומרה הנמוך שהיה טמון במעשיו של הנאשם; לכמויות הסם שאותן החזיק וגידל הנאשם שאין מן הגבוהות; לכך שהנאשם לא עשה שימוש באמצעים מתוחכמים לצורך הגידול; וכי הגידול נועד לצורך צריכתו העצמית. בהמשך לאלו עתרה הסנגורית לקבוע מתחם עונש הולם שתחילתו במאסר מותנה. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות הפנתה הסנגורית לחלוף הזמן, להודאתו של הנאשם, לחרטתו על מעשיו, לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגילו ולהיותו אדם נורמטיבי נעדר כל עבר פלילי, ולכך שהלה נרתם להליך טיפולי וכי הרשעה תפגע בעתידו המקצועי. מכל האמור עתרה הסנגורית לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם - להורות על ביטול ההרשעה ולאמץ את המלצות שירות המבחן לעניין העונש ולהסתפק בעניינו של הנאשם בענישה חינוכית-שיקומית בדמות עבודות של"צ וצו מבחן.
11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו וביקש כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש.

דין והכרעה

12. ראשית חוכמה אציין, כי משנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 29.10.2014) (להלן: "**עניין ג'אבר**"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 03.09.2015); וע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 29.06.2015)), באתי לכלל מסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד.

13.

בעניינו המדובר בסדרת עבירות

מאותו הסוג והקשורות לסמים, שבנסיבותיהן הן דומות זו לזו, שנעברו בסמיכות זמנים ויש לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית שיטתית אחת (ראו לעניין זה, ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 432-433(1979)). בהינתן כל האמור, כך לידי, ישנה זיקה הדוקה בין כלל מעשיו של הנאשם ויש לראות במכלול מעשיו כ"אירוע" אחד, בעוד שהשקפה על כל מעשה, כעל אירוע נפרד ושעומד בפני עצמו, תהא מלאכותית במידה רבה.

14.

ממילא יצוין, כי בטרם קביעת

מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו לדבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (פורסם בנבו, 26.12.201)).

15.

לאור כל אלה, ובהתאם למתווה

גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה מהמתחם שייקבע.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. בכל הנוגע לעבירות הסמים אותן עבר הנאשם, נדמה כי אין צורך להכביר מילים בנוגע לחומרה הרבה הכרוכה בעבירות אלה. פקודת הסמים המסוכנים נחקקה על מנת להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ובראשם החובה להגן על שלומם של הציבור, בריאותו, על בטחונו האישי ועל רכושו.

18. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי נגע הסמים פשה בארצנו כמגיפה ומשכך, מצווים בתי המשפט לתרום את חלקם במלחמה בנגע זה באמצעות הטלת עונשים חמורים ומרתיעים, וכי מי שנגרר אחרי מעשי עבירה המסכנים חיי אדם בצורה מפליגה, צריך לדעת אל-נכון כי אם יתפס יטופל עניינו בכל חומרת הדין (ראו לעניין זה, למשל, ע"פ 575/88 **עודה נגד מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים, 11.12.1988); ע"פ 972/11 **מדינת ישראל נגד יניב יונה** (פורסם במאגרים המשפטיים, 04.07.2012); וע"פ 3117/12 **אריב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים, 06.09.2012)) (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).

19. אם לא די באלה, הרי שעל חומרתן היתרה של העבירות אותן עבר הנאשם, יכולה להעיד גם הענישה אשר נקבעה בצדן. וכך, **העונש המרבי בגין ביצוע עבירת החזקת הסם שלא לצריכה עצמית ובגין ביצוע עבירת גידול סמים, הוא 20 שנות מאסר**, ועונש מרבי זה קבוע גם בצידה של עבירת החזקת כלים המשמשים להכנת סם או לצריכתו, שלא לצריכה עצמית.

20. בשים לב לכמויות הסם אותן גידל והחזיק הנאשם שלא לצריכתו העצמית, ולאור יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט בהמשך הדברים, נדמה כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה הנדון מצויה ברף שאינו נמוך כלל ועיקר.

21. בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת גידול הסם**, מבלי להתעלם מכך שעסקינן בסם ה"קנאביס" אשר נמנה עם הסמים "הקלים", ושאינו מצוי במדרג חומרה גבוה מבין הסמים השונים (כמובן שהדברים נאמרים מבלי

שבית המשפט מקל ראש ולו לרגע בנזקים שגם סם "קל" זה עלול להסב לנאשם ולסביבתו), הרי שבשיקולים לחומרה, נתתי דעתי לכך שהנאשם גידל את הסמים בצוותא חדא עם אחר במקומות שונים מחוץ לדירתו וכי הלה החזיק בסלון הדירה בצוותא חדא עם האחר כלים שנועדו להכנת הסם שלא לצריכה עצמית בדמות משקל דיגיטלי ושקיות שקופות. מנגד ולקולה נתתי דעתי לכמות השתילים שהסתכמה בשבעה שתילים ולמשקל הסם שאינו גבוה באופן מיוחד.

22. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע החזקת הסם שלא לצריכה עצמית**, נתתי דעתי לכמות הסם במשקל של 189.12 גר' נטו מסוג קנאביס אשר נתפסה ברשותו של הנאשם. ברי כי כמות זו אינה מבוטלת כלל ועיקר והגבוהה פי כמה וכמה מ"חזקת הצריכה העצמית" הקבועה בפקודה.

23. עוד ולחומרה, נתתי דעתי לכך שהנאשם אף החזיק ברשותו בריבוע נייר של סם מסוג LSD ובסם מסוג MDMA, במשקל של 0.6560 גר' שלא לצריכתו העצמית וכן בכלי שנועד לשימוש בסם בדמות משקל אלקטרוני בסלון הבית. מדובר בסמים הנמנים עם "הסמים הקשים", כאשר שנים רבות של מחקרים מדעיים שנעשו בתחום לימדונו כי הנזקים שסמים אלו מביאים עמם קשים מהנזקים הנגרמים עקב שימוש בסמים "קלים" כגון חשיש או מריחואנה. מנגד ולקולה, הבאתי בחשבון כי כמות הסם מסוג זה שנתפסה בחזקתו של הנאשם הינה מזערית, הנתפסת בפקודה ככמות המשמשת לצריכה עצמית.

24. **אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם מסר כי גידול והחזקת הסמים נועדה לשימושו האישי בעקבות סביבה משתמשת, צורך בריגוש ובעיקר כבריחה מרגשות כואבים וכחלק מניסיונותיו למרוד בהוריו. בעניין זה יש לציין כי גרסתו של הנאשם אינה משוללת כל יסוד כלל ועיקר. ברוח דברים אלו, לא התעלמתי מכך שכמות הסם שגידל והחזיק הנאשם במקרה הנדון, העובדה כי הסם פוזר בכמה מוקדים בדירה וכי בהחזקתו של הנאשם נמצא משקל דיגיטלי, יכולים לשמש כאינדיקציה ואף כחזקה לכך שהדברים נעשו שלא לצורך שימוש עצמי בלבד (ראו והשוו, רע"פ 314/16 **גיא בן צבי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 22.02.2016)). מה עוד, שחיזוק לכך ניתן למצוא בכך שהנאשם הודה במסגרת התיק המצורף בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. ואולם, ועל אף שהמחוקק קבע כי בכמות זו שהחזיק הנאשם יש לראות כהחזקה שלא לצריכה עצמית אזי, אין הדבר מצביע על כך שמדובר בהחזקה שמטרתה הייתה להפיץ את הסם דווקא. וכך נוסח העניין בקפידה בת"פ (שלום ים) 7414-01-15 **מדינת ישראל נ' ניסים שגב** (פורסם בנבו, 26.02.2017): "...**רוצה לומר, יש מי שמחזיק סם שלא לצריכה עצמית ומטרתו היא לסחור בו ולהפיצו, ויש מי שעושה כן ומטרתו היא להשתמש בסם יחד עם חבריו הקרובים וליתן להם אותו ללא תמורה. זה מחזיק וזה מחזיק, אלא שזה סוחר של ממש, והשני מצוי במקום אחר וצדדי, קרוב יותר לזה המחזיק כמות העולה כדי שימוש עצמי בסם מסוכן. זה מצוי בתחום הפלילי ואף חברו, אלא שזה נעוץ בו עמוק, והשני אך נוגע בפליליות הכרוכה במעשיו**".

25. בסיכומה של נקודה זה ייאמר, כי אין לו לדין אלא מה שענינו רואות - ומבלי להתעלם מהחזקה החוקית ומרמת האשמה ה"רישמית" שהיא יוצרת, הרי שיש להניח לזכותו של הנאשם כי רמת האשמה המוטלת לפתחו אינה גבוהה, עת לא הוכח לפניי כי מטרת הנאשם הייתה להפיץ את הסם או לסחור בו.

26. לבסוף, נתתי דעתי לכך שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק מוחשי כלשהו. אם כי, אין לייחס משקל רב לנסיבה זו, שכן אלו הן דרכן של עבירות הסמים, כאשר פעמים רבות לא ניתן להצביע על נזק מוחשי ומידי שנגרם כתוצאה מהן, מה שאינו מפחית כהוא זה מהנזק הרב וארוך הטווח שהן מביאות עמן. כידוע, הסמים פוגעים פגיעה קשה לא רק במשתמשים בסם, כי אם גם בבני משפחתם, חבריהם ומכריהם וכן בציבור בכללותו. לא פעם נדרשים המכורים לסמים לבצע עבירות רכוש ואלימות כדי לממן לעצמם את מנת הסם הבאה, ובעצם כך מביאים לפגיעה פעם אחר פעם, בקניינו ובביטחונו של הזולת. גם ניתן בנקל לשער ולדמות את מסכת הסבל והייסורים שעוברים בני משפחתם וחבריהם הקרובים של המכורים לסמים, אשר נאלצים לראות את יקיריהם הולכים מדחי לדחי ומדרדרים את חייהם אל פי תהום. זהו אפוא, אותו נזק פוטנציאלי הטמון בעבירות הסמים השונות.

27. בכל הנוגע לענישה הנוהגת בעבירת **גידול הסמים** שבה הורשע הנאשם במסגרת התיק העיקרי, הרי שמדיניות

הענישה בעבירה זו, מתחשבת בצורך במאבק בנגע הסמים המסוכנים בכלל, ובתופעת הקמת המעבדות הביתיות והגידולים הביתיים ההולכת וצוברת תאוצה בשנים האחרונות, בפרט. בחינת הפסיקה מעלה כי במקרים דומים, **על דרך הכלל**, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל מכמה חודשים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות ועד לתקופות מאסר ממושכות. ברי כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על נאשמים גם עונשים קלים יותר בדמות מאסרים מותנים וצווי של"צ אף ללא הרשעה, או לחילופין עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופות ארוכות של חודשים רבים. מטבע הדברים העונש המושת על הנאשמים השונים מושפע מכמות הסם שנתפסה, סוגו, אופי ואופן הגידול, מטרת הגידול, נסיבותיו האישיות של הנאשם, ועוד. להלן כמה גזרי דין שיש בהם כדי ללמד על אודות קו הפסיקה הדומיננטי בגין ביצוע מעשים דומים לאלו שבהם הורשע הנאשם: רע"פ 314/16 **גיא בן צבי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו; 22.02.2016); רע"פ 7005/14 **עידן דגן נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו; 30.11.2014); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 56662-05-16 **ישראל מאיר ששון בוקעי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו; 09.05.2017); עפ"ג (מחוזי מרכז) 8650-04-15 **שמעון שורץ נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו; 22.12.2015); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 13901-11-15 **עזרא נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם); ת"פ (שלום חד') 5188-10-21 **מדינת ישראל נ' שרון פינחסוב** (פורסם בנבו; 31.08.2022); ת"פ (שלום קריות) 2036-05-21 **מדינת ישראל נ' אשר אלמלח** (פורסם בנבו; 19.07.2022); ת"פ (שלום קריות) 62070-05-20 **מדינת ישראל נ' בניהו מנשירוב**; (פורסם בנבו; 14.06.2021); ות"פ (שלום ק"ג) 9145-10-19 **מדינת ישראל נ' נדב טייצלנד** (פורסם בנבו; 19.04.2021).

28. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעבירה של החזקת סם קנאביס (או החשיש), שלא לצריכה עצמית בכמויות דומות לאלו שבעניינינו; בכמות הסם מסוג LSD וכמות הסם המזערית מסוג MDMA שהחזיק הנאשם - קיים מנעד רחב של עונשים, הכול בהתאם לכמות הסם ונסיבות החזקתו, ואולם, **בדרך כלל**, העונש הדומיננטי הוא, עונש הנע בין כמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד לתקופה ארוכה יותר המרוצה מאחורי סורג ובריה (ראו למשל, רע"פ 1830/16 **סאלם רקיבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 11.04.2016); עפ"ג (מחוזי חי') 63945-07-18 **מדינת ישראל נ' מאיר מאור אזריאל** (פורסם בנבו; 08.11.2018); עפ"ג (מחוזי ת"א) 19735-03-14 **נאביאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 25.06.2014); ת"פ (שלום קריות) 20685-11-16 **מדינת ישראל נ' הלל לי לאופר** (פורסם בנבו; 24.06.2018); ת"פ (שלום פ"ת) 11125-03-16 **מדינת ישראל נ' מאור חרזי** (פורסם בנבו; 28.06.2017); ת"פ (שלום רמ') 42543-06-14 **משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' קובי בלו** (פורסם בנבו; 03.01.2016); ת"פ (שלום רמ') 59602-07-15 **משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' אביב חטאב** (פורסם בנבו; 13.12.2016); ת"פ (שלום נת') 53948-11-14 **מדינת ישראל נ' בן פרל** (פורסם בנבו; 08.12.2015); עפ"ג (מחוזי ב"ש) 24043-04-17 **סלאמה אל קשכר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 18.04.2017); ת"פ (שלום אש') 10901-10-17 **מדינת ישראל נגד מחמד אבן חמוד** (פורסם בנבו; 04.06.2018); ות"פ (שלום ב"ש) 54116-09-16 **מדינת ישראל נ' שלום אברהם** (פורסם בנבו; 25.12.2016); ורע"פ 7810/20 **שלום אלדרוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 31.12.2020)).

29. כאן אציין, כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנתה ההגנה, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כהערה מקדמית אעיר כי פסקי הדין אליהם הפנתה ההגנה רובם ככולם, ניתנו בעבירה של גידול סם הקנאביס, אשר מבלי להמעיס מחומרת המעשים, המדובר בסם הנתפס כ"קל", ואילו בעניינינו במסגרת התיק המצורף נידון הנאשם מעבר לעבירת גידול הסם מסוג קנאביס אף באחזקת סמים קשים יותר מסוג LSD ו-MDMA; 30. לגופו של עניין ובכל הנוגע לעפ"ג 28110-10-15 **מדינת ישראל נ' דוד**, שם אכן נקבע כי יש להותיר על כנה את החלטת בית משפט קמא על ביטול הרשעת הנאשם, אלא ששם דובר במקרה שונה בתכלית השוני מזה שבעניינינו עת בית המשפט שוכנע שחלקו של הנאשם בגידול הסם היה דומיננטי פחות משל שותפו לעבירה. ואם לא די בכל אלה, הרי ששם האישום ייחס לנאשם גידול סם מסוג קנאביס בלבד כאשר, מבלי להפחית מהחומרה שבכך, בעניינינו הנאשם הורשע (כאמור זה מכבר) בין היתר באחזקה של סמים "קשים" יותר מסוג LSD ו-MDMA;

בכל הנוגע לת"פ 5341-07-19 **מדינת ישראל נ' דהן**, הרי ששם התקבל תסקיר חיובי ביותר בעניינו של הנאשם תוך ששירות המבחן ציין כי הלה עבר שינוי משמעותי באורחות חייו, ועל כך העידו בדיקות השתן שהלה מסר שנמצאו נקיות משרידי סם וזאת בשונה מעניינו של הנאשם שלפניי. מה עוד, ואקדים את המאוחר ואציין כבר עתה, כי הנאשם בעניינו ביטא אמנם את רצונו ליטול חלק בהליך שיקומי אך לצד זאת התרשם שירות המבחן מגורמי סיכון לא מבוטלים הקמים בעניינו ובהם בין היתר "קשייו לעמוד בגבולות פנימיים להתנהגותו";

בכל הנוגע לעפ"ג 50966-05-15 **מדינת ישראל נ' נתנוב**, בתיק זה הורשע הנאשם בערכאה הראשונה ובערעור המדינה אף הוחמר עונשו. הנה כי כן, לא ברור כלל מה ביקשה ההגנה ללמוד מפסק דין זה לעניינו; בכל הנוגע לת"פ 53716-03-15 מדינת ישראל נ' ירון זגורי, שם התקבלה טענת ההגנה לפגיעה קונקרטית שתגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו תוך שההגנה הצביעה על סעיף חוק ספציפי שלפיו הנאשם עלול לאבד את משלח ידו (שמאות מקרקעין) ככל שיורשע בדינו, וזאת בשונה מעניינו; ובכל הנוגע לת"פ (ק' גת) 35384-05-14 **מדינת ישראל נ' אסף עטיה**, שם הנאשמים לא הורשעו בדין בשל נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן שהביאו לביצוע העבירה כמו גם נטילת אחריות מלאה למעשיהם, מסירת בדיקות נקיות, והירתמות מלאה להליך השיקומי, ואף זאת בשונה מהמקרה המונח לפתחי.

31. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל, ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ראו לעניין זה, ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (נבו, 08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (נבו, 05.05.2009)). לבסוף, ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו לעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (נבו, 25.06.2013)).

32. כללם של דברים, לאחר שנתתי את דעתי לעיקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שפורט בהרחבה לעיל, ובשים לב לסוגו של הסם, כמותו ונסיבות גידולו והחזקתו, הריני לקבוע כי **על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע בין 6 חודשים מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 12 חודשים מאסר בפועל.**

ד. שאלת ביטול ההרשעה

33. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבמהם קיים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה (ראו לעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (נבו, 14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (נבו, 28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (נבו, 10.11.2014)).

34. זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו, ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב" או "פרשת כתב"); ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996); וע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שאלו פורטו בפרשת כתב (בפסק דינו של כב' השופט ש' לוי) ובע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

35. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם, שוכנעתי כי מקרה זה אינו נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת **הלכת כתב** כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. **לא** מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. למסקנתי זו הגעתי מכמה טעמים, שאותם אפרט להלן.
36. **ראשית**, הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תפגע, לא כל שכן פגיעה חמורה, בתעסוקתו או בשיקומו. כפי העולה מהמסמכים שהוגשו על ידי הנאשם לשירות המבחן הלה הינו סטודנט ללימודי הנדסאים במכללת אשקלון אולם, טענתו של הנאשם כי הרשעה עלולה לפגוע בסיכויו להשתלב בעתיד במוסד ציבורי נטענה בעלמא מבלי כל תימוכין. אכן, מצינו בפסיקה מקרים שבהם בית המשפט נמנע מהרשעת נאשם אף שלא הוכחה כדבעי פגיעה ממשית בשיקומו או בתעסוקתו (ראו למשל, ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל**, (נבו, 22.05.2014); וע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (נבו, 01.04.2014)). **אלא שהמדובר במקרים חריגים ביותר**, שבהם דובר בנאשמים שביצעו את העבירות עת היו בני 18 בלבד ושהתקיים בעניינם צבר נסיבות שהטה את הכף לכיוון אי הרשעתם. בהיעדר אותו צבר נסיבות, הרי שהכלל היה ונותר כפי שנקבע בהלכת כתב: הוכחת קיומו של נזק ממשי וקונקרטי הינו תנאי בלעדיו אין להימנעות מהרשעת נאשם, אפילו אם מדובר בנאשם שהינו קטין (וקל וחומר בנאשם בגיר), וראו בעניין זה דבריו של כב' השופט א' שהם ברע"פ 2180/14 **ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל**, (נבו, 24.04.2014): "**די בכך שאזכיר, כי גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בשיקומו, כאמור. על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב'בגיר צעיר'**" (להלן: "**עניין שמואלי**").
37. הנה כי כן, אין זה מיותר לציין, כי אף אם אניח לטובתו של הנאשם כי הוא נמנה עם קבוצת הגיל של ה"בגירים-צעירים", הרי שעדיין אין זה פוטר אותו מניה וביה מהוכחת קיומו של נזק קונקרטי כתנאי להימנעות מהרשעתו. הדברים אמורים בשים לב לפסיקת בית המשפט העליון, למשל, בעניין **שמואלי**, לעיל; רע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל**, (נבו, 09.08.2015); ורע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל**, (נבו, 20.11.2014). כמו כן, לא שוכנעתי כי אצל הנאשם מתקיים אותו צבר של נסיבות מיוחדות אשר יהיה בו כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, כחריג, אף במקרים שבהם בעניינם של "בגירים-צעירים" לא הוכחה כדבעי פגיעה קונקרטית (ראו לעניין זה, ת"פ (שלום קריית גת) 3005-10-13 **מדינת ישראל נ' תומר צור**, (נבו, 06.06.2016) (ניתן על ידי מותב זה), וההפניות (שם)).
38. **שנית**, ברוח דברים אלו, מצאתי להביא את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (נבו, 30.08.2015), שם נקבעה מעין "**מקבילית כוחות**", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחתה נדרשת כתנאי להימנעות מהרשעה תעמוד ביחס ישר לחומרת העבירות המיוחסות לנאשם. במקרה שלפנינו, בשים לב לחומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם, הרי שכתנאי לביטול הרשעתו נדרש היה שהלה יוכיח כדבעי קיומה של פגיעה ממשית בשיקומו או בתעסוקתו. אשר על כן, ומשקבעתי כי הנאשם לא הוכיח שהותרת הרשעתו על כנה עלולה לגרום לו נזק ממשי, הרי שגם לא ניתן לקבוע שבנסיבות המקרה הנדון קיים יחס שאינו סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה.
39. **ושלישית**, ואף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם לסיים את ההליך הפלילי בעניינו ללא הרשעה, אציין כי אף לא השתכנעתי שניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. הנאשם הורשע בשלוש עבירות סמים, שבצידה של כל אחת מהן עונש מרבי של 20 שנות מאסר. חומרת העבירות אף מתעצמת לנוכח העובדה כי הנאשם שב לבצע עבירות בתחום הסמים תוך פרק זמן קצר, דבר המעיד על קשייו של הנאשם להציב גבול להתנהגותו. מה גם, שיש ליתן את הדעת לכך שבמקרה דנן אין המדובר בגידול ספורדי או בהחזקת סם גרידא, כי אם במעשים מוקפדים ומתוכננים באופן יחסי, שלשם הוצאתם אל הפועל הנאשם אף הצטייד במשקל דיגיטלי לצורך הגידול ולהכנת הסם שלא לצריכה עצמית ובמשקל אלקטרוני לצורך החזקת הסם.
- זאת ועוד, כפי שצוין קודם בתי המשפט מצווים להעלות תרומתם לשירות תופעת גידול הסמים והחזקת הסמים שלא

לצריכה עצמית וזאת בין היתר באמצעות אי גילוי סובלנות כלפי המורשעים בעבירות אלו (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי **בעניין אבי גיא** (עפ"ג (תל אביב-יפו) 42358-10-14 **אבי גיא נ' מדינת ישראל** (נבו, 18.02.2015) ובעפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 4706-10-15 **מדינת ישראל נ' עמרי מסרי**, (נבו, 23.11.2015)).

ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט ייתכן כי יהיו מקרים שבהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של מאן דהוא שהואשם בעבירות זהות לאלה שביצע הנאשם (וראו לעניין זה, ת"פ (שלום קריית גת) 53716-03-15 **מדינת ישראל נ' זגורי**, (נבו, 05.04.2016), אשר ניתן על ידי מותב זה)). אולם לדידי, עניינו של הנאשם שלפניי איננו אותו מקרה חריג שבחריגים, וביטול ההרשעה במקרה הנדון עלולה לשגר לציבור מסר מוטעה ומטעה של סלחנות וסובלנות כלפי מחזיקי סם שלא לצריכה עצמית ומגדלי סמים בביתם. לאור אלה, כאמור, שוכנעתי כי לא ניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

40. כאן אף אציין, כי לא התעלמתי **מהמלצתו של שירות המבחן** להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. יחד עם זאת, ברי כי המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוט, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); ע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 17.05.2015); רע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 17.12.2013); רע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (נבו, 29.08.2013); וע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, (נבו, 24.08.1981)).

41. לבסוף אציין, כי אף לא התעלמתי מיתר נתוני החיוביים של הנאשם, ובכלל זה היותו חף מהרשעות קודמות ומכך שבדיקות השתן האחרונות שמסר הצביעו על ניקיונו מסמים. כפי שיפורט בהמשך הדברים, נסיבות אלה בהחלט יקבלו את המשקל הראוי להן בשלב גזירת העונש המתאים לנאשם, אולם לדידי אין בהן כשלעצמן, בשים לב לכל האמור עד כה, כדי להביא לחריגה מהכלל לפיו נאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה - יורשע בדינו.

42. לאור כל האמור, משקבעתי כי הנאשם לא הוכיח שהרשעתו עלולה להסב לו נזק ממשי, כך שלא ניתן לומר כי קיים יחס שאינו סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק הצפוי לו מן ההרשעה; ולאחר ששוכנעתי כי לא ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה הרלוונטיים, **הריני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיותר על כנה.**

ה. גזירת העונש המתאים לנאשם

43. כאמור בסעיף 40ג(ב) **לחוק העונשין**, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט ישקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

44. בעניין זה, בנוסף לחלופי הזמן מאז בוצעו העבירות, נתתי דעתי לעברו הפלילי הנקי של הנאשם ולעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה בפלילים. כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך ולכך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. בנוסף לאלה, בית המשפט זוקף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, והביע חרטה כנה על מעשיו.

45. אכן לא מצאתי להורות על ביטול הרשעת הנאשם חרף גילו הצעיר (הנאשם בן 25) וחרף העובדה כי את המיוחס לו בשני כתבי האישום הלה ביצע בהיותו כבן 22. ואולם, לדידי, הגם שלא מדובר במי שביצע את העבירות המיוחסות לו בהיותו קטין, הרי שמדובר במי שמהותית, יכול בהחלט להימנות עם הקבוצה שיוחדה בפסיקה כקבוצת ה"**בגירים הצעירים**". אמנם, אין לקבוע כי בגזירת עונשם של הנמנים עם קבוצה זו יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים,

ואולם על בית המשפט בגזרו את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי (ראו והשוו לעניין זה, ע"פ 4605/13 פלוני נ' מדינת ישראל וע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסמו במאגרים המשפטיים, 25.06.2013).

46. בנוסף לאמור, ועל אף שלא מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן לעניין ביטול ההרשעה אזי בית המשפט מוצא לשקול את האמור בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 05.09.2022, הימנו עולה כי שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא תחושת צער ואכזבה עצמית מהתנהלותו הפלילית וכי ניכר כי הוא מבטא שאיפה ורצון לנהל אורח חיים נורמטיבי ומביע נכונות להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרויות. עוד נתתי דעתי לכך שבעקבות הנזקקות הטיפוליות שעלתה בעניינו של הנאשם בתחום ההתמכרויות לסמים, הנאשם הופנה ליחידה לטיפול בהתמכרויות באשקלון וכי ביום 20.07.2022, נערכה בעניינו ועדת תכנון טיפול, שבמהלכה הנאשם ביטא אמביוולנטיות באשר ליכולתו להתגייס לטיפול אולם, בהמשך ולאחר חשיבה ממושכת הנאשם ביטא נכונות ורצון להתגייס להליך טיפולי ולעמוד במחויבויות הנדרשות הימנו מבחינה טיפולית לרבות מסירת בדיקות שתן נקיות משרידי סם.

47. ברוח דברים אלו, נתתי משקל לכך שהנאשם נקלט בטיפול בתחילת חודש אוגוסט 2022, וכי הוא נמצא בשלב **התחלתי וראשוני** של הטיפול וכי הלה הגיע פעמיים לשיחות הפרטניות הטיפוליות במתכונת של אחת לשבוע שנערכו עמו, מלבד פגישה אחת שאליה הוא לא הגיע בשל מחויבות קודמת למקום עבודתו. בנוסף לאלו, לא נעלם מעיני כי גורמי הטיפול מסרו כי הנאשם משתף בתכנים בהתאם לשלב שבו הוא מצוי בהליך הטיפול. 48. כאן יאמר, כי לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה ניכרת לקולה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי שכן, מהאמור בתסקיר שירות המבחן, אכן עולה כי הנאשם הביע נכונות לעבור הליך טיפולי במסגרת התוכנית שהוכנה עבורו, ואולם בד בבד, נכון למועד הגשת התסקיר, הנאשם הגיע רק ל-4 בדיקות שתן מתוך 7 בדיקות אליהן הוא זומן, כאשר בדיקה אחת העידה על המשך שימוש בסם.

49. מה עוד, שמהתסקיר עולה כי הנאשם הלכה למעשה, מצוי אך בשלב **ראשוני והתחלתי** של הטיפול. הנה כי כן, נדמה כי המדובר ב"**ניצני שיקום**" בלבד וכי לנאשם עוד צפויה דרך טיפולית ארוכה, וכי עד להשלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הוא יחזור לעבור עבירות מתחום הסמים, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות וזאת לאור דפוסיו המכשילים והתרשמות שירות המבחן לפיה, לנאשם קשיים לעמוד בגבולות פנימיים להתנהגותו, כאשר הוא שב לבצע עבירות תוך פרק זמן קצר וכי בהעדר תמיכה והכלה רגשית לגורמים שהובילוהו לשימוש בסמים ואימוץ אורח חיים התמכרותי כמענה לתחושות של תלישות וחוסר ביטחון, עודנו קיים סיכון בעניינו להישנות ביצוע עבירות.

50. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".

51. כידוע, יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו, ע"פ 1229/19 יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל, (נבו, 01.07.2019)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום אינו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו, ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (נבו; 16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (נבו, 24.05.2016)). ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו. לשון אחר, אילולא שיתוף

הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן ותחילתו של שיקום, משמעות הדברים היא השתתפות ענישה ברף הגבוה במסגרת המתחם שקבעתי לעיל.

52. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, ובכלל זה לגילו הצעיר של הנאשם ולהיותו חף מהרשעות קודמות; לעובדה כי הלה הודה במיוחס לו ולקח אחריות על מעשיו; ולאור כך שהנאשם השתלב לאחרונה בהליך טיפולי במסגרת היחידה להתמכרויות באשקלון, תוך שהלה מסר בדיקות שתן שנמצאו רובן נקיות משרידי סם, מצאתי ולו לפני משורת הדין, לסטות במידת מה בעניינו לקולה ממתחם העונש הראוי אשר נקבע על ידי.

53. בכל הנוגע לרכיב פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, בשים לב לעובדה שהמדובר בנאשם החף מהרשעות קודמות, ובייחוד בשים לב לגילו הצעיר ולכך שהלה החל לאחרונה להשתלב בהליך טיפולי, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו בפן הזה ולהסתפק בפסילת רישיון מותנית בלבד. בכל הנוגע לרכיב הכלכלי שבענישה, הרי שבית המשפט ישית על הנאשם קנס, אולם לצד חומרת העבירות, בקביעת גובהו ילקחו בחשבון גם מכלול מאפייניו החיוביים של הנאשם, כפי שפורט לעיל, ואף הפגיעה הכלכלית שצפויה להיגרם לו כתוצאה מעונש המאסר לריצוי בעבודות שירות אשר יושת עליו.

54. **מכל המקובץ לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 4 חודשים מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 30.11.2022, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום **05.02.2023** אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה בעיריית אשקלון, בכתובת: הגבורה 7, אשקלון במהלך חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות התאפשר בחוק העונשין.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב בשעה 08:00 או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות.

בהסכמת הנאשם, הממונה על עבודות השירות יוכל לבצע בדיקות שתן לנאשם, ככל שיידרש.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום

הנאשם יעבור כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום הנאשם

יעבור כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, מסוג עוון.

ה. קנס בסך ₪ 1,500 או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בתוך 30 יום מהיום.

תשומת לב הנאשם כי החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/ הפיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

· **במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון**

073-2055000

·במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
ו. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 3,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת בניגוד
לפקודת הסמים המסוכנים, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.
ז. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, וזאת
על תנאי שלא לעבור כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים במשך שנתיים מהיום.

מורה על השמדת המוצגים - כוס עם איורים, משקל, שקיות חלוקה, סיגריות עם חומר החשוד כסם, סמים, 4 שתילי
מריחואנה, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים למשך שלוש שנים מהיום.

הובהר לי, כי ככל שאעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים במשך שלוש שנים מהיום, אזי יושת עלי סך של
3,000 ₪.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ד' טבת תשפ"ג, 28/12/2022 במעמד
הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא